

Nr 169

Av herr **Antby**, om en effektivare sandningsberedskap.

Den intensiva motortrafiken ställer starkt ökade krav på väghållningen. Inte minst vinterväghållningen är för vägmyndigheterna ett svårlöst problem. Särskilt i landsdelar där väderleksförhållandena är mycket skiftande, med snabba temperaturväxlingar och hastigt påkommande halka, ställes väghållningens effektivitet på hårda prov. De förluster som drabbar landet genom av halka vållade olyckor är avsevärda såväl vad liv och hälsa som egendom beträffar. En enda demolerad långtradare representerar ett värde som motsvarar många lass grus, och förlust av liv och hälsa kan inte uppvägas i pengar.

Om vikten av högsta möjliga sandningsberedskap borde sålunda råda full enighet, och man vågar säkerligen påstå, att vägmyndigheterna inom ramen för givna resurser gör vad på dem ankommer för att hålla tillfredsställande beredskap. Väderleksförhållandena och därmed kostnaderna för vinterväghållningen är emellertid som bekant mycket skiftande olika landsdelar emellan, liksom ock år från år. Detta kan leda till att vägförvaltningarna tvingas till alltför stor sparsamhet i fråga om sandningsberedskap för att icke efter en vinter med stora kostnader för t. ex. sandning få mindre belopp över att använda för det ordinarie vägunderhållet, varigenom en mera långsiktig och planmässig planering omöjliggöres.

Med hänsyn till vikten av största möjliga effektivitet i fråga om "halkberedskapen" liksom det angelägna i att vägunderhållet kan bedrivas planerligt borde undersökas huruvida inte till kostnaderna för vinterväghållningen borde anvisas ett särskilt anslag och då i form av förslagsanslag.

Jag hemställer sålunda,

att riksdagen må vid behandlingen av kommunikationsdepartementets huvudtitel besluta i överensstämmelse med vad ovan anförts angående effektivare sandningsberedskap.

Stockholm den 23 januari 1963

Sven Antby